

RUDÝ PŘÍLIV

DEXTER JE MRTVÝ... PŘICHÁZÍ BILLY KNIGHT!

JEFF LINDSAY

**RUDÝ
PŘÍLIV**

JEFF LINDSAY

***RUDÝ
PŘÍLIV***

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 by Jeff Lindsay

All rights reserved.

Z anglického originálu *Red Tide*

(Published by Diversion Books, New York 2015)

přeložil © 2016 Zdeněk Hofmann

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-813-1 (pdf)

**RUDÝ
PŘÍLIV**

KAPITOLA 1

Ten poslední pomalý měsíc léta se věci vůbec nevyvíjely dobře. V úmorných a otupujících srpnových vedrech obchody poklesly na historické minimum. Lidé sice stále přicházeli do přístavu, ale nikomu se nechtělo na ryby. Místo toho se přiloudali k mé lodi, civěli na ni, škrábali se na krku a ptali se, za kolik? A když jsem jim řekl, že za 450 dolarů na den, někteří se zatvářili nešťastně, jiní se podivně uškíbli a někteří jen dál civěli a pak se všichni ohlédli, legračně poodstoupili stranou a odšourali se s napůl stydlivým pohledem přes rameno, jako kdyby doufali, že jsem si jich nevšiml.

Art, stočtyřicetikilový správce přístaviště a bývalý motorkář, řekl, že s těmi, kdo volají do jeho boudy telefonem, je to stejné. Třikrát čtyřikrát si odkašlou, zeptají se na cenu a slíbí, že přijdou rovnou za ním, ale nikdy se neukážou.

Art také tvrdil, že se to už brzy zlepší, ale totéž prohlašoval vždycky. Podle mě měl pocit, že by měl udržovat morálku hrstky průvodců, kteří pracují v jeho přístavišti.

Nefungovalo to. Moje morálka nestála za nic, a nejen kvůli tomu, že se obchody nehýbaly.

Ani mimo přístaviště to totiž nebylo o nic lepší. Soud mi konečně přiklepl status zachránce *Bojovníka*, luxusní sedmnáctimetrové plachetnice Alden, kterou jsem zabavil muži jménem Doyle, jenž se

považoval za převtěleného Adolfa Hitlera. Byl mrtvý, blesk ho roztrhal na kousky a nikdo jiný na loď nevznesl nárok. A tak jsem mohl počítat se slušným balíkem peněz, až ji prodám. To by mi mělo vyřešit spoustu problémů. Jenže zřejmě existuje zvláštní životní pravidlo, že kdykoli přijdete k penězům, všechno ostatní se pokazí, a to se i stalo.

Nancy se před pár měsíci odstěhovala, prý potřebuje na chvíli víc prostoru a vlastně o nic nejde, ale oba jsme věděli, že jde.

Přestěhovala se na Key West z LA, pracovala totiž jako sestra na malé klinice v ghettu a začínalo jí to lézt na nervy – protože, jak jsem si stále myslel, mezi námi možná něco je.

A snad i bylo. Opravdu jsme se snažili, aby to fungovalo, a prvních pár společných měsíců bylo skutečně kouzelných. Dokonce i v mém malém oprýskaném domku, kde bylo najednou dost místa pro oba a všechno, co jsme potřebovali, protože jsme byli zamilovaní. Nebo jsme si alespoň mysleli, že jsme zamilovaní, a snad je to totéž, dokud kouzlo nepomine.

Být zamilovaný na Key Westu, tomu se nic nevyrovná. Už jen procházka po Duvalově ulici ve vás vzbudí pocit, že jste živí víc než kdykoli předtím, že vás Bůh miluje víc než ostatní lidi a že všechno, co uděláte, vždy dopadne dobře. Skoro slyšíte doprovodnou hudbu a začínáte věřit, že jste Gene Kelly.

A když kouzlo pomine, není nic horšího než skomírající láska na Key Westu. Ve vášnivé náruči tropů jsou i hádky temperamentnější a krutější. A víc bolí. Všichni se na Key Westu drží za ruce, a když je máte prázdné, o to víc to cítíte.

Ale Nancy a já jsme se nerozešli, prostě jsme se jen odloučili. Mohli jsme občas strávit večer spolu a Nancy si pořád nechávala část věcí u mě ve skříni. Pochopitelně se tím vše jen zhoršovalo; kdybychom se prostě dohodli, že je konec, mohl bych jít dál. Místo toho se konec odkládal na neurčito, jak se vztah probouzel tu a tam k životu, vnášel iluzi naděje do něčeho, co je již mrtvé, jak jen může být.

A iluze dlouho nevydrží. Poslední vražedný úder přišel způsobem, který by jinak vůbec nenastal, kdyby nebylo toho spalujícího a ohlupujícího srpnového horka.

Měsíční pokoj je obskurní špeluňka. Každé přístavní město takovou má. Žádný vývěsní štít a vstup jen pro členy. Abyste mohli být členem, musíte bydlet ve městě a pracovat na moři.

Členství v Měsíčním pokoji je pouze pro keywestské sportovní rybáře a slušný počet komerčních rybářů. Každý večer tu bývá plno průvodců, nájemních kapitánů, lodníků a lovců garnátů – a jejich manželek, přítelkyň a rodin. Kdyby sem omylem zabloudil cizinec, s největší pravděpodobností by mu rychle dali najevo, aby zase odešel. A kdyby to nevzal na vědomí, měl by buď koupit celému lokálu rundu, nebo se umět hodně dobře ohánět pěstmi.

Abyste prošli dveřmi, musíte se sehnout pod malý neonový poutač. A jak se ocitnete uvnitř, začnete pochybovat, že to za to stojí. Jsou tam tři malé stolky, pár ošuntělých boxů s vysokými zástěnami a řada židlí podél barového pultu. A vzadu malá síňka sotva hlubší než přístěnek na košťata s telefonem, automatem na cigarety a společnou toaletou.

Nevím, odkud se vzal termín „šťastná hodinka“. Ještě nikdy jsem nezažil hodinu slev, která by netrvala dvě hodiny a nebyla k uzoufání. Šťastná hodinka v Měsíčním pokoji byla tak standardní, že by ji klidně mohl namalovat Norman Rockwell, pokud by někdy maloval celoamerickou omšelou rezignaci opilců. Hrstka nevyužitých kapitánů, lodníků a vysloužilých násosků sedí na židlích a v boxech a mlčky popíjí se soustředěním, které byste skoro mohli označit za strážlivé.

Když se mi Nancy vyhýbala a vyměnila budoucnost se mnou za nejistotu, trávil jsem zbytek odpoledního žáru v tmavém a plesnivě zapáchajícím boxu. Po prvních návštěvách na mě už místní přestáli

civět, když jsem vešel dovnitř. Začal jsem sem patřit. Nebyl jsem si jistý, jak to mám brát.

Čepované pivo tu stojí padesát centů a v televizi obvykle běží zápas v některém z míčových sportů. Dával jsem si obvykle dvě tři piva, díval se na utkání, chvíli jsem se užíral a pak jsem vyšel do šera s mírou opicí jako štítem proti pohasínajícímu dennímu žáru.

Někdy jsem vyhledal Nancy a zašli jsme na večeři, trochu se pohádali a pak buď usmířili a pomilovali se, anebo jsme se rozešli, abychom se mohli dusit každý ve vlastní šťávě. A příští den to začalo všechno nanovo a já se dostal do stavu, kdy jsem už nedokázal rozoznat jeden den od druhého, což se sice stává na Key Westu běžně, ale tohle bylo horší.

Zjistil jsem se, že Nancy patří k typům, které se potřebují hádat. Ne proto, že je zlá, ale kvůli pocitu ceny. Pokud se o něco nemohla pohádat, znamenalo to, že ta věc za nic nestojí. Nacházela velké uspokojení v hádce, dokud nezazněly hrozné věci, a pak jako by se oblékla do této nové „upřímnosti“.

Já jsem přesný opak. Nancy považovala hádky za projev zdravého vztahu, podle mě znamenaly, že něco není v pořádku. Ani jeden z nás se nedokázal svého přesvědčení zbavit. A tak hádky pokračovaly, Nancy stále tlačila na mou neochotu hádat se, dokud ji to neotrávil tak, že odešla, anebo dokud jsem se nenaštval natolik, že jsem jí dopřál hádku, po které tak toužila.

Postupně nám začalo svítat, že k sobě máme ještě dál, než jsme si mysleli. Narůstala mezi námi vzdálenost a mlčení. Už jsem věděl, že udržet tenhle vztah při životě si vyžádá ohromné úsilí. Já však o něj stále stál. Chtěl jsem, aby fungoval. Ale Nancy si začala brát delší směny, zapomínala mi odpovídat na telefonáty a někdy nepřišla domů tři dny za sebou.

Vždycky se mi omluvila s tím, že rozpis služeb v nemocnici byl horší než obvykle. Anebo že vzala z laskavosti za někoho směnu na

pohotovosti. A když jsem podotkl, že mi mohla zavolat, odstartovalo to další tříhodinový závod v ječení.

Když jste zamilovaný do ženy a ona vás nemusí vidět nebo zavolat až po třech dnech, tak – pokud nejste naprostý idiot – si začnete myslet, že o vás nestojí tolik jako vy o ni. A také – pokud nejste naprostý idiot – vám dojde, že s tím nemůžete vůbec nic dělat.

A když jsem tedy nemohl nic dělat a neměl jsem práci, která by mě rozptýlila, chodil jsem pravidelně na šťastné hodinky do Měsíčního pokoje.

Nebylo tam tak zle. Všichni ostatní, kdo se tam v tu denní dobu objevovali, se také kvůli něčemu litovali, a tak tu vládl klid. Občas, tedy celkem často, si někdo pustil písničku z hrací skříně, která byla nějakým omylem plná starých desek se skutečnými melodiemi a slovy, jež opravdu něco znamenala.

A mezi písničkami, sledováním míčových her a pöldolarovými točenými pivy byl život zase snesitelný.

Ten večer tomu nebylo jinak. Ve staré rozhašené televizi nad barem dávali nějaký zápas. Marlins znovu prohrávali. Stejná spokojená tlupa lidí se hrbila nad stejnými poloprázdnými sklenicemi. Sotva zamrkali, když jsem vešel. Popadl jsem sklenici piva a našel si svůj box vzadu v lokále.

Možná mě tu vyhledá Nancy. Možná mi odpustila. Možná mi dokonce řekne, co mi vlastně odpouští.

Seděl jsem ve svém boxu a snažil se nevšímat si zápachu ze zadní místnosti. Zjevně tam na toaletě právě rozprášili nějakou novou borovicovou vůni a mysleli si, že ji mohou používat místo splachování. A k tomu někdo v malé kuchyňce našel něco vyplaveného na pláž a rozhodl se to osmažit na vyjetém oleji z packardu, který vytáhli z kanálu.

A jako kdyby to nestačilo, Marlins prohráli v páté hře o sedm bodů a najednou jsem měl prázdnou sklenici. Bylo třeba něco změnit.

Vstal jsem a přešel k barovému pultu. Na konci baru seděla dvojice

vyzáblych a vyčouhlých chlapů, podle drsného a zanedbaného vzhledu šlo o lovce garnátů. Když jsem kolem nich procházel, ani jeden nevzhlédl od své sklenice. To nic neznamenalo. Od chvíle, co jsem vešel dovnitř, z nich nespustili oči. Jen tam seděli půl metru od sebe a pili. Nikdy nepromluvili, nikdy se nepohnuli kromě ohnutí lokte, když pozvedali sklenice k nehybným hlavám. Doteď si nikdo z nich ani neodskočil na záchod.

Opravdu hřmotná žena s krátkým sestřihem a zdobným tetováním na ruce mi dolila sklenici, aniž by vzhledla nebo prohodila slovo. Možná byla příbuzná těch lovců.

Když jsem se vracel ke svému boxu, oslepil mě příliv světla a přední dveře se prudce otevřely. Zašilhal jsem směrem k nim.

Dovnitř vešla Nancy a pomrkávala, jak si zvykala na zdejší šero. Vypadala jako laň oslněná reflektory auta až na to, že by mi z laně nepodklesla kolena. Vypadala tak dobře, že i ti dva lovci garnátů pohnuli hlavami o tři centimetry, jen aby se na ni podívali.

„Billy,“ řekla, když se její oči konečně přizpůsobily šeru a spatřila mě, jak na ni němě zírám. Zalilo mě teplo.

„Ahoj.“

Key West k ní byl laskavý. Vypadala odpočatěji, než když jsem ji poprvé potkal. Vrásky od úsměvu, které jí lemovaly ústa, zjemněly a dokonalá olivová pleť zářila zdravím. Stále měla šťavnaté rty a nejskvělejší krk, jaký jsem kdy viděl.

Vlasy si stáhla dozadu do účesu, který nazývala „pracovní“ a ani příšerná nemocniční uniforma zdravotní sestry jí nedokázala pokazit postavu. Vypadala jako krásná socha, která si přímo koleduje o ruce, jež by po ní přejížděly a vychutnávaly si její křivky a hebkost.

Vyschlo mi v ústech. Lehce jsem ji políbil a ona se usmála.

Dveře se znovu otevřely. Dovnitř se natlačili dva nájemní kapitáni, které jsem znal, i s doprovodem, třemi ženami a dvěma dalšími muži, které jsem neznal. Jeden z nich, dobronzova opálený chlap s uhýbavým

a nejistým pohledem, začal vyřvávat, že další runda pro všechny jde na něj. Protlačili se kolem nás k barovému pultu a celou dobu povykovali a mluvili všichni najednou.

Usmál jsem se na Nancy. „Pojďme si sednout.“

Rozhlédla se po lokálu a pak zdvihla dokonalé obočí. „Jestli si jsi jistý, že tě v něčem neruším...“

„Náhodou rušíš,“ prohlásil jsem. „A právě včas.“

Usadil jsem Nancy do svého boxu a odešel jí koupit drink. Vrátil jsem se s jejím oblíbeným vinným střikem a vklouzl do boxu proti ní. Znamenalo to, že jsem musel sedět zády ke dveřím.

Žádný muž, který vyrostl v Americe a snil o kovbojích, se necítí dobře, když sedí zády ke dveřím. Tak byl zabit Divoký Bill Hitchcock a všichni jsme napůl přesvědčení, že se dveřmi vkrade nějaký zbabělý desperado a střelí našince do zad. Stává se to pořád – vzpomenejte na Jesseho Jamese.

Většina stísněnosti však ze mě spadla, když na mě Nancy upřela oči. „Billy,“ řekla. „Promiň, jsem tak hrozně...“ mávla rukou. Byla silná, ladná a hladká s krátkými a čistými nehty. „Myslím, že se tomu říká střídavě oblačno. Mrzí mě to.“

„Mě taky.“ Vzal jsem ji za ruku.

Držel jsem ji a ona ji neodtáhla a zatím jsme se nezačali hádat. Kdo ví, co se ještě může stát.

„Ahoj,“ broukla tiše hlasem, který jsem už dlouho neslyšel. Zvuk jako rum a med mi vyvolal na rukách husí kůži.

Stiskl jsem jí ruku. „Ahoj i tobě.“

„Tenhle úsměv jsem neviděla hodně dávno.“

Napadla mě spousta věcí, co na to říct – že s ním nemám moc zkušeností, že ho už dlouho nehledala. Ale spokojil jsem se s tímhle: „Je tady. A pro tebe vždycky bude.“

Náhle ruku stáhla a já rychle zauvažoval, co jsem tentokrát udělal špatně. Podívala se mi přes rameno a za mnou se ozval nějaký hlas.

„Hele,“ pronesl, „necejtím tu náhodou špek?“

Jen jsem pocítil úlevu, že tentokrát to není kvůli něčemu, co jsem řekl já. „Nazdar, Tiny.“

„Nazdar, špeku,“ zopakoval protivným hlasem. „Špek“ jako bývalý polda, vyuzené prase. Myslel si, že je to kdovíjak vtipné. Tiny měl překvapivě vysoký hlas se silným pittsburským přízvukem, který z jeho křivé huby vždy zněl výsměšně. Nutilo ho to mluvit levým koutkem. Vlasy mu jen tak tak nesrůstaly s obočím a z malých modrých oček jako by stále vyzařovala umanutá podezřívavost. Připomínal mi bezrohého růžového nosorožce.

Už nějakou dobu se do mě navázel, trousil o mně nejapné poznámky, kdykoli se mu naskytla příležitost, a začínal mě vážně štvát; šířalo to mou pečlivě udržovanou sebekontrolu v onom přetrvávajícím dráždivém srpnovém horku. Věděl jsem, že dřív či později mě zastihne příliš podrážděného z veder a z bezvýchodně zoufalého léta a pak mu pořádně ublížím.

Ale ne dnes. Ne, když Nancy sedí přímo proti mně, usmívá se a poprvé za několik měsíců nemám touhu se poprat.

Otočil jsem se zpět k Nancy, ale z jejího výrazu jsem poznal, že Tiny neodešel.

Ohlédl jsem se. Pořád tam stál a zíral na mě s přihloupplým potěšením.

„Bar je támhle, Tiny.“

Zkřivil rty ještě o trochu víc. Možná si myslel, že tak vypadá jako Elvis. Nevypadal. „Díky,“ řekl. „To jsem nevěděl.“

Přikývl jsem. „Přesně to jsem si myslel.“

„Billy...“ spustila Nancy varovně.

Tiny ke mně sklonil hlavu. „Cos tím chtěl jako říct, špeku?“

„Že bys nenašel rybu, ani kdybys ji měl v kalhotách, a že nemáš nic lepšího na práci než mi slintat na rameno.“

Nancy vstala. „To už stačilo, Billy. Jdeme.“

Tiny mi položil ruku na rameno a sklonil se ke mně ještě víc. „Vykuř mi ho.“

Nebyla to kdovíjaká urážka. Něco takového se dalo od Tinyho čekat. Ale kombinace hloupé reakce, ostrých slov od Nancy, piva, mizerného zápasu v televizi a toho zatraceného srpnového vedra ji hodně vyostřila. Ať za to mohlo cokoli, mně to stačilo.

Prudce jsem loktem udeřil Tinyho do slabin a vyklouzl jsem z boxu. Než se zpola narovnal, už jsem stál před ním. „Parchante,“ hekl a vycenil zuby. Praštil jsem ho znovu, tentokrát do břicha, a on se opět zkroutil.

„*Proboha*, Billy,“ hlesla Nancy. „Jestli si myslíš...“

Nemyslel jsem. Nebyl na to čas. Tiny zakvičel a vrhl se na mě. Vrazil mi hlavou doprostřed těla těsně nad opasek a zatlačil mě dozadu.

Udělal jsem tři kroky dozadu, než jsem narazil na zeď. Poslední krok jsem využil, abych uhnul stranu. Tiny pokračoval dál a narazil hlavou do zdi, až to zadunělo. Ztěžka dosedl na zem a několikrát omámeně zamžikal.

Otočil jsem se k Nancy. „Promiň,“ řekl jsem. „Chceš teď odejít?“

Podívala se na mě a potřásla hlavou. Pak se odvrátila a zamířila ke dveřím.

„Nancy, počkej.“ Dostihl jsem ji až dva kroky přede dveřmi. „Nancy, hele...“ spustil jsem.

Obrátila se ke mně. „Billy,“ odsekla. Pak vytřeštila oči. „Sehni se!“

Zaslechl jsem za sebou tiché zašelestění. Popadl jsem Nancy a odstrčil ji stranou, pak jsem se otočil právě včas, abych viděl, jak vzduchem letí židle na místo, kde jsme ještě před chvílí stáli.

Tiny už byl na nohou a znovu útočil. V cestě měl stůl. Odkopl ho. Masivní skleněný popelník odlétl a zasáhl jednoho z lovců garnátů. Otočil hlavu a podíval se na svého kolegu. „Sakra,“ pronesl a složil ho drtivým úderem.

Druhý lovec garnátů odlétl dozadu a přistál na stole nájemných kapitánů a jejich manželek. Stůl se rozlomil a jejich drinky se na ně vylily.

Jeden z kapitánů, plešatý chlap s bradkou a diamantovou náušnicí vstal a zakřenil se. „Jo-HÓÓÓ!“ zaburácel a také si do lovce bouchl.

Během okamžiku vypukla všeobecná hospodská rvačka. Povalil jsem Tinyho na zem, ale jak jsem vstával, kumpán bradatého kapitána došel ke mně a praštil mě. „Ty hajzle,“ zařval.

Ustoupil jsem a Tiny se mi zakousl do kotníku.

Nakopl jsem Tinyho do obličeje. Zlomil jsem mu nos a krev mi vyšpláchla na botu. Pak se na mě znovu vrhl jeho kumpán. Praštil jsem ho tvrdě do žaludku. Zlomil se v pase a začal zvracet na Tinyho.

„Nemohli bysme...“, spustil jsem, ale dál jsem se nedostal.

„Ty hajzle!“ rozvřeštěl se hlas a někdo mi skočil na záda. Dlouhé rudé nehty se mi zaryly do tváří; byla to kumpánova přítelkyně. „Ty hajzle!“ zopakovala. „Nech Bobbyho na pokoji!“

Znovu začala drápy a ucítil jsem, jak mi po obličejí začíná téct krev. Mám celoživotní zábrany udeřit ženu. Proto jsem se rychle otočil a nacouval zády do zdi právě tak prudce, abych jí vyrazil dech. „Ufff...“, hekla a spadla mi ze zad.

„Jeannie!“ zavyl Bobby a znovu se na mě vrhl. Naštěstí se srazil s Tinym, který dostal stejný nápad. Oba dva se na sebe při nárazu podívali, Tiny udeřil jako první. Bobby se jeho ráně vyhnul a tvrdě praštil Tinyho do tváře. Ten po něm hmátl, ale Bobby uskočil a upadl přes svou přítelkyni. A tak Tiny popadl nejistě se tvářícího opáleného muže, který postával vedle přitisknutý zády ke zdi. Uchoopil ho do medvědího objetí, zvedl ho do vzduchu a začal hekat, jak zesiloval kosti drtící stisk.

Priskočil jsem k Tinymu a zasadil mu pořádný hák do ledvin; jednou, dvakrát, až pustil nejistého muže a otočil se ke mně s řevem útočícího kance. Jenže Bobby se zrovna posadil a Tiny přes něj přepadl, vzápětí se zase vztyčil a držel Bobbyho pod krkem.

Holohlavý kapitán zezadu Tinymu rozbil o hlavu židli. Tiny pustil Bobbyho, potrásl hlavou a opět zaútočil na mě.

S údivem, z čeho má vlastně Tiny vyrobenou hlavu, jsem mu zasa-
dil další tři rány, než se mu povedlo mě popadnout. Přitiskl si mě
k hrudi a začal mačkat. Vrazil jsem mu pod bradu dlaň, zapáčil
vzhůru a pak jsem ho vši silou praštil čelem do zlomeného nosu.

Tiny o půl kroku ustoupil a podíval se na mě. Znovu jsem ho ude-
řil ze všech sil přímo do brady. Potrásl hlavou. „Parchante...“ hekl
a padl k zemi.

Zhluboka jsem se nadechl, což byl špatný nápad. Košili jsem měl
pokrytou krví a zvratky z Tinyho medvědího objetí. Strhl jsem si ji
a hodil na Tinyho. Doufal jsem, že mu celá potyčka přinesla, co
chtěl. Mně tedy ne. Alespoň však už byla za námi.

„Zabil jsi ho, ty hajzle!“ vyštěkl Bobby a rozehnal se mi po hlavě.

Uhnul jsem a odstrčil ho do středu lokálu. Zakopl přes židli, zapo-
tácel se a narazil do jednoho z lovců garnátů, ten ho srazil k zemi, aniž
by se na něj vůbec podíval.

Pohlédl jsem na Nancy. Protlačila se do rohu a držela půlku židle.
Vypadala připravená ji použít, rty měla pevně sevřené a vztekle se
rozhlížela po místnosti.

„Je mi to moc líto,“ řekl jsem dost hlasitě, abych přehlušil vše-
obecný povyk.

Podívala se na mě a otevřela ústa, že něco řekne. Než to ale stihla,
prudce se otevřely dveře. „Policie! Nikdo ani hnout!“

Ohlédl jsem se. Ve dveřích stáli čtyři policisté s připravenými pend-
reky.

Podíval jsem se zpět na Nancy.

„K čertu s tebou, Billy,“ řekla.

KAPITOLA 2

Keywestské vězení nevypadá jako vězení. Ani nemůže. Musí být nenápadné a zvenčí musí působit poklidně a čistě, aby nevydésilo turisty. Většina lidí, když jde kolem, ani netuší, že se jedná o vězení. Myslí si, že je to velká nadzemní garáž.

Ani uvnitř není tak špatné. Dokonce i cela pro opilce vyhlíží jako navržená pro opakované použití. Koneckonců tu máme několik hodně významných hostujících opinců a nevyplatí se ponížovat je.

Když jsme v ten večer dojeli na stanici, už tam pár opinců měli, a tak nás všechny šoupli do hromadné cely místo na samoty. Třeba si zatýkající strážníci mysleli, že bude zábavné nacpat dohromady tlupu chlapů, kteří právě vymlátili hospodu. Možná doufali, že budeme ve rvačce pokračovat a ti, kdo přijdou na noční směnu, nás budou muset odtrhávat od sebe navzájem. Spousta poldů to pokládá za skvělý kanadský žertík.

Jenže nic takového se nestalo. Tiny měl nejspíš dost a možná se všechny ty tvrdé údery do hlavy nějak sečetly. Anebo byl prostě jen zmožený. Ať tak či tak, Tinyho bojechtivost pominula. Prostě se natáhl na zem a hlasitě chrápal celou noc.

Nancy nechali jít, hned jak ji zanesli do systému a sepsala jim výpověď. Nejspíš jí pomohlo, že je zdravotní sestra. Mně už neřekla ani slovo. Dokonce se ani nepodívala mým směrem.

Naposledy jsem ji zahlédl, když nás hnali zpátky do cely, seděla na lavici a s odporem si prohlížela bříska prstů od inkoustu. Odhadl jsem, že jí ještě nikdy nebrali otisky prstů. Chtěl jsem ji uklidnit, že se inkoust po nějaké době setře, ale policista za mnou mě pošouchl psací podložkou. „Jdeme, vrahouně,“ vybědl mě.

Pro ostatní gladiátory tím vše skončilo; nikdy to nebrali osobně, jen jako zabíjení času mezi dvěma plavbami. Rvačky patří k životnímu stylu a všichni vědí, že když se objeví poldové, je konec.

Oba lovci garnátů si sedli a usnuli opření o zeď. Bobby se necítil dobře; prostě se skrčil na zem a prohekal se do spánku. Já přešel do rohu, kde podlaha vypadala nejčistěji, a sedl jsem si. Zavřel jsem oči, nebyl jsem tak unavený, abych se přestal cítit hloupě.

Již po půlminutě celkem slušného lítostivého sebezpytu jsem zblízka zaslechl tiché zašoupání botou. Otevřel jsem oči a podíval se. Byla to dobrá bota, věděl jsem, že stojí zhruba stejně jako dobrý muš-kařský prut. Zvedl jsem hlavu.

Přede mnou stál ten opálený chlapík a tvářil se schlíple a nejistě. „Ehm,“ hlesl s náznakem úsměvu. Tázavě jsem zvedl obočí, podíval se stranou a pak si přidrpl vedle mě. „Rick Pearl,“ pronesl a nabídl mi ruku.

Usoudil jsem, že tím myslí, že se jmenuje Rick Pearl, a tak jsem mu rukou potřásl a představil se: „Billy Knight.“

„Ehm,“ navázal. „Chtěl jsem, no, víte. Ee, poděkovat vám?“

„Rádo se stalo,“ ujistil jsem ho. „Ale za co?“

„No tak,“ řekl. „Zachránil jste mi život. Ten chlap by mě zabil.“ A kývl přes celu, kde chrápal roztažený Tiny.

Střelil jsem pohledem po Rickovi. Buď je opilejší, než vypadá, anebo mě tahá za nohu. Ale prostě jsem si nemohl vzpomenout, že bych někomu v poslední době zachránil život. Ani sám sobě.

„Jste opilý, Ricku?“

„Cože? Ne.“ Trochu zrudl, jestli zlostí nebo rozpaky, jsem nepoznal.

„Tam v baru. Sundal jste ze mě toho chlapa v baru,“ vysvětlil a já si matně vzpomněl, že jsem praštil Tinyho, zrovna když drtil Ricka v sevření.

„Myslím to vážně,“ pokračoval, „z toho chlapa šla hrůza. Já-já ještě nikdy nic podobného neviděl. Jako-jako útočící divoké zvíře. Víte, ee – chci říct, že nejsem žádná měkkota nebo tak, ale...“ Potřásl hlavou. „Páni. Nejspíš si potřebuju opravit názor.“ Krátce se uchechtl, znělo to jako zřehtání.

Usoudil jsem, že mluví vážně. Jeho smích, způsob, jakým mluví, ta nejistota – takové chování jsem viděl už dřív. Takhle se chová bohatý synek mimo své prostředí, moje matka by ho označila za playboye na výletě mezi plebejce. A pak jsem si vzpomněl, že se jmenuje Pearl, a poslední kousek skládačky zapadl na své místo.

„Řekl jste Pearl? Jako Pearlův obchodní řetězec?“

Zrudl. Tentokrát určitě rozpaky. „Nemám s ním moc společného. Většinu věcí řídí táta.“

Měl jsem pravdu. Na někoho, kdo se tak vyzná v lidech, si až příliš kazím život.

„Myslím to úplně vážně,“ zopakoval. „Jsem vážně moc, ee, však víte. Moc vám děkuju, ee, děkuju vám.“

„Zapomeňte na to,“ prohlásil jsem. „Tiny si o to koledoval už hodně dlouho.“

„Tiny? Jako *Drobek*?“

„Jo. Nejspíš to vypovídá o velikosti mozku.“

Uchechtl se. „Měl by se ještě trochu vyvinout, to je jasné.“

„Posad'te se, Ricku,“ vyzval jsem ho. „Čeká nás ještě hodně dlouhá noc.“

Uvelebil se vedle mě. „No, vlastně tu asi nebudu moc dlouho,“ namítl. „Právě proto – no, víte.“

„Pusťte to z hlavy, Ricku,“ prohlásil jsem, na tak okázalou vděčnost jsem byl přece jen příliš unavený. Rozmazlení bohatí potomci zrovna nevyunikají v taktu, a tudíž mají obecně sklon vše přehánět.

„Jistě,“ řekl. „Jen – jistě.“

Usoudil jsem, že tak výrazné opálení získal při jachtařských závodech. Jde o sport bohatých, kteří honí své masivní plovoucí stroje neuvěřitelným tempem přes GOLFský proud k Bahám a zpět. Kdysi jsem jednu takovou plavbu podnikl s přítelem jako náhradník na poslední chvíli za opilého navigátora, a když jsem o týden později odcházel z mola, záda mě bolela a měl jsem je celá zkroutená od nárazů vln v takové rychlosti.

Některým lidem se to však líbí. A Rick byl jedním z nich. Jeho nejistota zmizela, když se rozpovídal o své lodi, o nápadu, jak rozmístil velké palivové nádrže, aby zlepšil vyvážení, o novém způsobu, jak vyždímat víc z karburátoru.

Po pětáctyřiceti minutách závodů přes oceán se na lepší straně mříží objevil strážný. „Richard Pearl?“ zavolal.

Rick vstal a znovu se zatvářil rozpačitě. „Táta má opravdu dobré právníky,“ poznamenal.

„To si myslím.“

Chvilí u mě přešlapoval z nohy na nohu. „Mrzí mě, že vás nemůžu dostat ven,“ prohlásil. „Ale jestli pro vás můžu udělat cokoli jiného – víte, rozhodně to máte u mě.“

„Zapomeňte na to,“ řekl jsem.

„Ne,“ odporoval a zatvářil se velice vážně. „Myslím to doopravdy. Jsem váš dlužník. Kdybyste kdykoli něco potřeboval, stačí říct. Cokoliv. Vyhledejte mě.“ Usmál se. „Ve zdejších vodách je jen jediná perla,“ dodal slogan z obchodu svého otce. „Na Hvězdném ostrově.“

„Pojďte, Pearle,“ vyzval ho strážný a Rick odešel, ještě se však naposledy otočil: „Mluvím vážně.“ A pak zmizel i se strážným na chodbě.

Znovu jsem se opřel, zavřel oči a vrátil se k přemítání o tom, jak jsem si to u Nancy pořádně rozlil.

Zdálo se mi, že se noc táhne mnohem déle, než by měla. V ruce kolem kloubů mi tepala bolest a bez košile mi byla zima. Nechal jsem

ji na podlaze v baru. Věděl jsem že zadržovací cela bude klimatizovaná na mrazivých 20 stupňů, ale tehdy mi zima přišla lepší, než mít na sobě celou noc košili pokrytou cizími zvrátky. Teď už jsem si tak jistý nebyl.

V té zimě se nedalo spát, a tak jsem se posadil a přemýšlel jsem. Po chvíli jsem vstal a začal přecházet po cele s nadějí, že bych se pohybem mohl zahřát.

Vzpomněl jsem si na velkou želvu, kterou jsem viděl před půldruhým týdnem. Objevila se mi najednou před lodí a málem jsem přišel o zákazníka, když jsem rychle strhl kormidlo, abych se jí vyhnul.

A myslel jsem na Nancy, jak se všechno pokazilo a co bych mohl udělat, abych to zase napravil. Napadlo mě, že by si třeba byla ochotná o všem, co se stalo, v klidu pohovořit. Ale nezdálo se mi to pravděpodobné. A říkal jsem si, jestli ji ještě někdy uvidím.

Připomněl jsem si loňský výlet do Los Angeles, kdy jsem ji potkal. Tehdy jsem také skončil v cele pro opilce. Zkorumpovaný polda mě falešně obvinil z opilství a výtržnictví, a když jsem seděl v mnohem špinavější cele, také jsem myslel na Nancy. Přišlo mi, že trávím nějak moc času na záchytce, kde přemýšlím o Nancy Hoffmanové. Třeba to má nějaký hlubší smysl. A nejspíš i má. Napadlo mě, že bych se mohl zeptat holohlavého kapitána, jenže ten spal. Ale co, k čertu. I kdyby to něco znamenalo, nejspíš by se mi to stejně nelíbilo.

Pustili nás brzy ráno následujícího dne. Soud bude zasedat za měsíc. Všichni jsme slíbili, že rozhodně přijdeme. Potřásl jsem si rukou s holohlavým kapitánem. Tiny se stále ještě pokoušel navléknout do kalhot pásek. Uvažoval jsem, že by nebyl zrovna dobrý nápad nabídnout, že mu pomůžu. Odešel jsem.

V takovou brzkou ranní hodinu byl Key West opuštěný, skoro jako by se tudy prohnala epidemie a vzala si všechny lidi, ušetřila jen zaběhlé psy a kočky a zápach zvětralého piva. Dojít domů mi zabralo půl hodiny, během té doby jsem zahlédl jen pár běžců, a podle váž-

ného a ztrhaného výrazu, se kterým sportovali, klidně mohli prchat před nákazou.

Nancy byla naštvaná. Věděl jsem, že je naštvaná, ale možná to, co se stalo a naštvalo ji, je nakonec dobré. Třeba nám to poskytně východisko, abychom začali doopravdy mluvit o tom, v čem se lišíme. Koneckonců hlavní důvod, proč jsem skončil v Měsíčním pokoji, byl ten, že nejsem spokojený s naším vztahem. Nyní, po včerejším incidentu, by jí to mohlo dojít. Rozhodně máme o čem mluvit.

Uvažoval jsem, co bych mohl Nancy říct, abych to zase napravil. Vzpomněl jsem si, že jsem se kdesi dočetl, že každá velká pohroma je vlastně přestrojené požehnutí. Jen musíte vědět, jak se na ni správně podívat, abyste změnilí nevýhodu v sílu. Možná to napsal Mistr Sun, dávný mudrc a autor knihy *O válečném umění*. Třeba bych mohl tu hospodskou bitku přetavit do nové síly. Mistr Sun měl v těchto věcech vždycky pravdu.

Dorazil jsem domů. Přesl jsem přes svůj malý dvorek, částečně skalnatý a částečně zarostlý trávou, a vystoupil po třech betonových schodech. A ještě jsem si uvnitř nestačil ani sednout, když se ozvalo bušení na dveře. Byly to hlasité a zběsilé údery, znělo to, jako když se gang motorkářů snaží dostat do domu plného piva a mladých holek. Usoudil jsem, že to je Nicky.

Otevřel jsem dveře. Nicky Cameron se prohnal kolem mě, metr a půl vysoký zdroj neustále tryskající energie. „No to mě teda podrž, Billy! Kdes byl, chlape jeden, co?“ Otočil se a upřel na mě obrovské oči.

„Nazdar, Nicky,“ přivítal jsem ho. „Jak se vede?“

Už jak jsem mluvil, naklonil hlavu a pak skoro rychleji, než jsem ho stihl unavenýma očima sledovat, kolem mě začal s hlasitým čicháním kroužit. „Aha, aha,“ mumlal. „Aha, aha, aha, aha, aha. Zase tě zavřeli, co, Billy? Za co to bylo tentokrát, kámo? Za potulku?“

„Za opilství a výtržnictví. Jak jsi to uhodl?“

Postavil se přímo proti mně s rukama v bok a zešíroka se rozkročil.

„Uhodl. *Uhodl!*? Tak tohle si myslíš, Billy? Že je to z mojí strany nějaký *hádání*? Ech, kámo, to se ve mně ale kurevsky mýlíš.“ Poklepal si prstem na nos. „Tenhle frňák ví všechno, Billy.“

Potrásl jsem hlavou, sice jsem byl unavený a zbitý, ale zaujalo mě to. „Chceš říct, že ze mě cítíš kriminál?“

Zamrkal. „To a tvůj horoskop. Víš, kamaráde, tvoje znamení je teď na předělu. To znamená změnu, problémy s autoritama – máš tam spoustu vody, kámo, cestu a konflikt na vodě. A hada. Zatím jsem to ještě nerozluštil.“

„Ale určitě na to kápneš, Nicky.“

„No jasně že jo, kámo. Právě pro tebe sestavuju nový horoskop. Ale o to teď nejde...“

„Tak o co tedy jde?“

„Je pravda, že se něco děje. Včera večer jsem tě přišel varovat. Hned jak jsem se pustil do tvého horoskopu, jsem uviděl – ach.“ Náhle se zarazil, jako kdyby mu náhle něco docvaklo, a zatvářil se zamýšleně. Necítil jsem se na čtení myšlenek. Náhle na mě dolehla únava a přesyćenost tím vším a jediné, po čem jsem toužil, byla sprcha. Protáhl jsem se kolem něj.

„Billy, chlapče, zpomal a zastav se na chvíli.“ Popadl mě za paži. „Včera večer tu byla Nancy.“

Zamžikal jsem. „Dobrá.“

„Přišla s prázdnýma rukama a odešla s několika nacpanejma taškama. Ale na rodinný stříbro to nevypadalo, jinak bych ji zastavil.“

„Udělal jsi dobře. Její stříbro je lepší než moje. A jak vypadaly ty tašky?“

Pokrčil rameny. „Jedna byla ta velká jasně červená na rybářskou výstroj. Víš která.“

Věděl jsem to. Dobře jsem ji znal. Dal jsem ji Nancy a ona si v ní přinesla ke mně osobní věci. Ležela mi v přístěnku už půl roku. Jestli si ji teď odnesla, tak...

Zavřel jsem oči a opřel se o zeď, náhle na mě dolehlo vyčerpání a udělalo se mi špatně. Tohle je konec. Nancy si odvezla svoje věci. Zabouchla dveře před jakoukoli šancí, abychom se spolu zase dali nějak dohromady.

Mistr Sun se mýlil.

KAPITOLA 3

Příštích pár dní bylo těžkých. Nancy mě nechtěla vidět. Nebrala mi telefony, a když jsem u ní zvonil, nebyla doma. Těsně před tím, než jsem se vydal do nemocnice, abych si lehl před její auto, mě něco zadrželo a rozhodl jsem se ji nechat chvíli na pokoji. Ať se uklidní, všechno si promyslí a ovládne hněv.

Ale čekání a nejistota si vybraly svou daň. Zůstával jsem dlouho vzhůru a příliš zíral na televizi. Rezignoval jsem na své zvyky a zaběhlou rutinu. Až nakonec Keywestský výbor pro záchranu citově zraněných metodou New Age přeřadil na vyšší obrátky, aby mě spasil před sebou samým.

KVPZCZMNA tvoří jediná osoba: Nicky Cameron. Je řídicí správní radou stejně jako hlavním terénním agentem. Pečlivě mě sledoval, a když mi aura vybledla do nezdravé barvy, přihnál se na pomoc.

Nicky, jen o pohlavek vyšší než metr a půl, zíral na svět dvojicí ohromných, zářivě hnědých očí. Trůnily pod rychle plešatějící hlavou a nad velkým zahnutým nosem a ustupující bradou.

Když by se to bralo jedno po druhém, byl beznadějný případ. Jenže z těch očí proudilo tolik energie, že si nikdo nikdy nevšiml, že jinak je ošklivý zakrslík. Viděl jsem modelky přes metr osmdesát, jak se beznadějně topí v Nickyho očích a následují ho s nvyým a pokorným

pohledem. Má ve městě obchod s předměty New Age a je nejspíš největším ostrovním odborníkem na aromaterapii, návraty do minulých životů, channeling a astrologii, i když si nejsem vůbec jistý, že na všechno tohle opravdu věří.

A také je největším keywestským odborníkem na pivo. Nevzpomínal jsem si, jestli jsem ho vůbec někdy viděl bez nějakého v ruce.

Nicky se mi také postaral o zábavu. Bral mě na večírky, kde jsem moc pil a až příliš často pak zíral na podivné cizince odněkud z kouta, kde bylo příliš ostré světlo a všechny úhly vypadaly poněkud divně.

Stal jsem se jeho letním projektem. A koncem prvního týdne to začalo fungovat. Jeho neustálý zájem mě natolik otrávil, že jsem se vydal ven a zamířil jsem na kole zkontrolovat svou loď.

Připnul jsem kolo ke značce a vešel do domku správce doku. Art uvnitř držel teplotu o dvacet stupňů nižší než venku a vejít dovnitř bylo jako spadnout do zastaveného animovaného filmu. Skoro jste slyšeli, jak vám praskají smršťující se čelní kosti, a když jste se moc zhluboka nadechli, rozbolel vás hrudní koš.

„Billy!“ ozvalo se čvachtavé Artovo zařvání, jak mě uviděl. „Sakra, brácho.“

„Ahoj, Arte.“

Trůnil za neuvěřitelnou změti různého zboží. Všude tam viselo a povalovalo se tolik věcí, že se za nimi dal skoro přehlédnout. A to něco znamenalo, protože vážil tak sto čtyřicet kilo a vypadal jako kříženec růžového dalmatina a Jabby Hutta.

Art přijel někdy před třiceti lety do města na harleyi a už nikdy neodjel, ale pořád v něm zůstalo něco z motorkáře. Stále byl mohutný, ale většina svalů se změnila v sádlo a viselo na něm v mírně se pohupujících vlnách. Kůži měl skvrnitou od života venku, s desítkami jasně růžových fleků, kde si už vypálil kožní rakovinu.

Zadíval se na mě, jako by mi na obličej hledal beďary. Asi po minutě přikývl a zabručel.

„Jsem v pořádku?“

Znovu zabručel. „Slyšel jsem, že ses porval v Měsíčním pokoji. Zajímalo mě, jestli tě ten sráč Tiny nějak poznamenal.“

„To je vtip?“

Kysele se na mě podíval a zavrtěl hlavou. Tři podbradky se mu rozvlnily jako přílivová tůň. „Upadáš, bratře. Upadáš už pár měsíců. Možná se z toho zas vyhrabeš, možná narazíš a shoříš.“

Opřel se obrovskými měkkými klouby o pult, předklonil se ke mně a najednou zařval. „Ale jestli se necháš mlátit od takovýho pazřivce, jako je Tiny, tak jsi klesl až na dno a já odtud vylezu a nakopu ti ten malej růžovej zadek!“ Zůstal na mě zírat a pro zdůraznění plácl rukou na pult. Zaznělo to, jako kdyby na zem spadly balony naplněné vodou.

„Dobře.“ Nevěděl jsem, co jiného říct. „Nějaké vzkazy?“

Art na mě zíral ještě asi minutu, aby se ujistil, že jeho varování padlo na úrodnou půdu. Pak se narovnal a zavrtěl hlavou, až na sebe jeho tři nebo čtyři brady narazily. „Nic. Dokonce ani jeden z těch kretěňů, co slibujou, že se ještě ozvou. Je totálně M-R-T-V-O, bratře.“

„Tak nic,“ otočil jsem se k odchodu.

„Ech,“ zafuněl Art. „Byla tu ta stará lesba. Chtěla tě vidět.“

„Ta stará lesba“ bylo jméno, které Art dal Betty Flemingové. Měla jen pětadvacet a vůbec nebyla lesba, ale Art nemá rád ženy, které se mu ometají kolem lodí. A Betty je sama, silná, samostatná a chytrá; vydělává si na živobytí pronájemem plachetnic. Myslím, že si Art v skrytu uvědomil, že je Betty mnohem silnější než on, a byl z toho celý nervózní.

„A neřekla, co ode mě chce?“

Art mávl rukou. Z tricepsů mu odlétla vlna mastných kapiček o velikosti *Sunday Times*. „Pche, k čertu, Billy, víš přece, jaká je. Zlá, potrhlá a paličatá stará mrcha. Jako by měla v jednom kuse krámy.“

„Zajdu za ní,“ prohlásil jsem a otevřel dveře.

„Koho sakra zajímá. Pitomá stará lesba,“ zamumlal Art za mnou na rozloučenou.

Na chvilku jsem se zastavil a zoufale se zkoušel aklimatizovat z arktického vzduchu v boudě na parní lázeň venku. Z pórů mi skoro hned vytryskly gejíry potu. Velká kapka dopadla na zem a měl jsem dojem, že slyším, jak zasyčela.

Bettyina plachetnice kotvila přímo přede mnou na opačném konci přístaviště. Zamířil jsem k ní a přemýšlel, co ode mě asi Betty chce. Nepatří k družným typům a katastrofální manželství ji změnilo v odtaziťou osobu, která k smrti nesnáší, když musí kohokoli požádat o pomoc s čímkoli. Mezi námi vládlo příjemné, leč ostražitě přátelství; párkrát jsem jí dal ulovenou rybu, ona mi ji hned na místě splatila několika vychlazenými pivy.

Když jsem dorazil k její lodi, dvanáctimetrové plachetnici se šalupovou takeláží, Betty byla dole ve strojovně. Poklopem se linul proud kleteb. Zamrzelo mě, že tu není Art, aby si to poslechl, hned by měl Betty o trochu raději.

„Ahoj, Betty,“ zavolal jsem do podpalubí. Za okamžik vystrčila zpod poklopu hlavu.

Neustále byla dobronzovala opálená jako ti, kdo žijí na moři. Téměř bezbarvé blond vlasy si stáhla do pevného ohonu. Na sobě měla tmavomodrý top, volné bavlněné šortky, velkou šmouhu od kolomazi a byla zpocená tak, že by se na ni dal spustit malý člun.

„Kat sper ty dnešní dieselový motory,“ přivítala mě.

„A přívěsný motory k tomu,“ přidal jsem se. „Když se rozbijou, je lepší hodit je do vody.“

Protáhla se poklopem ven a postavila se. „Pojď na palubu,“ vyzvala mě.

Přešel jsem k ní. Palubu měla čistě vydrhnutou jako vždy. Vedle poklopu do strojovny ležela červená kovová bedna s náradím a kolem ní se povalovalo v kruhu několik součástek motoru.

Kývl jsem k nim. „Co je za problém?“

Mávla rukou a vyhnula se mému pohledu. „Spravím to potom,“ ucedila a nepochyboval jsem, že se jí to povede. Tak jako tak jsem věděl, že by raději loď potopila, než aby požádala o pomoc s opravou motoru. „Pivo?“

„Je trochu brzo,“ namítl jsem.

Otřela si čelo splavené potem. „Vážně?“

Měla pravdu. „Tak jo. Díky.“

Betty se spustila poklopem dolů a já za ní. Uvnitř vládlo ještě větší horko, nehýbal se tam vzduch a po jasné záři venku tu bylo velké šero. Betty vytáhla z malé ledničky pod pultem dvě lahve Molson's Ice, jednu mi podala a kývla k malému stolku. „Sedni si,“ řekla. Posadil jsem se a dal si zkusmý hlt piva. Chutnalo dobře, dokonce i tak brzo ráno. Možná za to mohlo vedro. Možná jsem už byl zralý naražit a shořet.

„Co se děje, Betty?“

Zapnula malý ventilátor, sedla si naproti mně a dala si dlouhý lok piva. „Potřebuju pomoc,“ hlesla.

Zůstal jsem na ni nevěřícně zírat.

„Zaplatím ti,“ dodala rychle. „Nemáš teď žádné kšefty a napadlo mě, že by sis třeba rád přivydělal.“ Vypadala tak zahnaná do úzkých, že jsem nevěděl, co říct. „Kromě toho se Nancy po tobě nemůže začít stýskat, když se tu pořád poflakuješ.“

Nikdy jsem nechápal, jak se rybářská šuška může šířit tak rychle. Ale pokaždé jsem si ověřil, že tomu tak je. Námořník na vedlejší lodi toho nejspíš ví o pocitech vaší ženy víc než vy sám. „Možná máš pravdu,“ připustil jsem. „Ale nejdřív s ní musím mluvit.“

Otočila hlavu a podívala se na mě, zostra si mě prohlédla, jak to dokáže jen žena – pečlivě, neosobně a pranic jí neuniklo.

Potrásla hlavou. „Tvůj problém je, že chceš ženy udusit. Vrhneš se do vztahu a myslíš si, že je už navždy vystaráno.“

„Myslel jsem, že je.“

„Nikdy není, Billy. Nic není natrvalo. Vztah je něco živého. Potřebuje dýchat, růst a měnit se.“

„A skončit?“

Pokrčila rameny. „Když k tomu dojde.“

„Myslel jsem, že Nancy touží po něčem stálém. Myslel jsem si, že právě to většina žen chce.“

„Jistě – ale za svých podmínek. Když to však vychází od tebe, tak se bude cítit zahlcená, uvězněná, tlačena do něčeho, co není v její prospěch. Žena se teď musí cítit osvobozená a to znamená možnost rozhodovat se, a všechny tradiční přístupy nyní vypadají podezřele.“

Dal jsem si pořádný lok piva a postavil poloprázdnou lahev na stůl. „Slušný rozbor.“

„Myslíš na starou hubenou ženskou, co žije na lodi? Jo, já vím. Ale studovala jsem to. Hned když mě ten parchant Howie nechal, udělala jsem si nástavbu. Nevím, co mě to napadlo, asi jsem jen chtěla nějak zabít čas. Třeba se naučit malovat nebo tak něco. Místo toho jsem narazila na ženu, která vedla kurzy genderových studií. Šly jsme spolu na kafe. Přišla mi milá. Tak jsem tam začala chodit. A přemýšlet o těchhle věcech. O ženách a jejich problémech.“ Pokrčila rameny. „Nevím. Možná se mýlím.“

Větráček na zdi za ní se otáčel sem a tam, foukal stálý proud horkého vzduchu, který mě zasahoval do obličeje a nutil každých dvanáct vteřin zamžikat. Zamžikal jsem znovu. Nevěděl jsem, co říct. Betty mě požádala, ať se zastavím, a najednou tu mluvíme o mně. A to mi nikdy nijak zvlášť nešlo.

„Řekla jsi, že potřebuješ pomoc,“ nadhodil jsem nakonec.

Teď zamžikala ona. „Přesně tak. Mám dvě plachetnice v Dinner Key v Miami. Zachráněné po hurikánu Andrew. Potřebuju je dostat sem.“ Pozvedla lahev v ironickém přípitku sama sobě. „Na moji novou flotilu nájemních lodí.“

„Nejsem moc dobrý jachtař, Betty.“

Jen mávla rukou. „Jsi skvělý námořník. Ty lodě mají motory. Jestli chceš celou cestu jet na motor, mně to nevadí.“

„Když já nevím.“

„Padesát dolarů na den plus výdaje.“

„Jestli to udělám, tak zadarmo.“

„Padesát dolarů na den, Billy, konečná cena.“

„Nepotřebuju peníze.“

„Ty zatracený peníze si vezmeš.“

„K čertu, nevezmu.“

„Tak si najdu někoho, kdo si je *vezme!*“

Betty v obličejí zrudla do krvava. Já taky. Prudce bouchla lahví o stůl. V těsné kabině to zaznělo hodně hlasitě.

„Betty, prokrista, tady nejde o peníze!“

„Tak si ty zatracený peníze vezmi!“

„Proboha, to ti nemůžu prostě jen prokázat *laskavost?*“

„Ne! Nepotřebuju žádný *laskavosti!* Od tebe ani od nikoho jinýho!“

Otevřel jsem pusou – a pak projednou v tom mizerném srpnu jsem konečně udělal něco chytrého. Zase jsem ji zavřel. Zhluboka jsem se napil piva. Zhluboka jsem se nadechl. „Potřebuju od tebe *laskavost.*“

Zabodla do mě podezřívavý pohled. „A jakou?“

„Key West mě začíná dusit. Všichni jsou tu na mě naštvaní a nemůžu se na nic soustředit. Musím na pár dní vypadnout z města.“

„Billy...“

„Jde o to, že musím pryč a v klidu si promyslet pár věcí. Jestli bys mi třeba mohla nějakým zázrakem na pár dní půjčit plachetnici, zachránila bys mi tím život.“

„K čertu s tebou, Billy...“

„Zaplatím ti, kolik uznáš za vhodné.“

„Ty jeden parchante...“

Nakonec jsme se dohodli, že Betty platí výlohy.

KAPITOLA 4

V pondělí brzy ráno jsme už stáli u brány velkého přístaviště v Dinner Key, malé zátoky před miamským Coconut Grove. Ano – my. K vlastnímu překvapení jsem s sebou vzal Nickyho; částečně proto, že jsem ho nemohl nechat bez dohledu dál slídit, a částečně proto, že jsem zjistil, že zoufale toužím po společnosti.

Když jsem ho pozval, zaječel „jo-pííí!“, svou verzi pokřiku kovbojů, jediných *pravých* Američanů.

„Nicky, budeme pryč tři nebo čtyři dny, možná i déle, jestli nás zastihne špatné počasí.“

„Skvělý, kámo. Ab-so-sakra-lutně perfektní!“

Nadšením se skoro vznášel. Nechápal jsem proč. „Netušil jsem, že budeš mít takovou radost, když vypadneš z města,“ poznamenal jsem.

„Billy, stará vojno, nemůžu být šťastnější. Obchod pár dní poběží samospádem a já si vyjedu na moře se spokojeným jo-ho-hó!“

Podíval jsem se na něj a najednou jsem pozvání zalitoval. „Poslyš, jestli hodláš nechat všechnu práci jen na mě...“

Zavrtěl hlavou a zamžikal. „Žádný strachy, kámo. Nebudu si hrát na Nelsona u Trafalgaru. Jen tři dny vychlazeného pivka, čerstvého větříku a práce na špičkovém opálení. Dej mi půl minuty, než si sbalím!“

Odpelášil do svého domu a vrátil se s plátěnou sportovní kabelou, černou plastovou krabicí a dvěma krabicemi pív.

Sedli jsme na autobus do Miami a pak do Dinner Key jsme si vzali taxíka, Nicky jen kulil oči na tu scenerii. I já si Miami pozorně prohlížel. Pár let jsem v něm nebyl a leccos se tam změnilo.

Především byly stále znatelné škody po hurikánu. Loni se jeden velký přehnal přes Dinner Key a přístaviště i s pětimetrovou přílivovou vlnou. Zničil tisíce zakotvených lodí a navršil je ve vnitrozemí ve velkých neuspořádaných hromadách.

Mnoho z nich tam zůstalo i po roce. Bylo překvapivé vidět čtrnáctimetrový trauler zaklíněný do šestnáctimetrové plachetnice nebo malý rychlý člun Donzi, kterému z podpalubí trčí obrovský stěžň.

Půlka obří výletní loď italské výroby ležela na jedné straně. Druhá půlka úplně zmizela, bouře ji odnesla někam do Texasu. Všude kolem se povalovala změt lan, oporek, palubních židlí, chladicích boxů, půlka hasicího přístroje – všechny představitelné kusy všemožných typů lodí a všechno zohýbané, pomačkané, zpřerážené nebo rozdrčené na hromadách jako v železářství nějakého šilence.

„Panenko skákavá, kámo,“ vydechl Nicky. Australané neradi dávají najevo ohromení, ale pohled na takové miliardové trosky byl na Nickyho příliš.

„To je něco,“ přitakal jsem. Přešel jsem kolem toho luxusního smetiště k doku. Nicky za mnou a mohl si ukroutit hlavu mezi všemi těmi katastrofickými zázraky.

Prošli jsme branou a hned vedle vleku jsme našli Bettyinu loď *Sligo*, francouzskou třináctimetrovou plachetnici. Bouře ji zvedla a nabodla hned za přední kabinou na sloup v doku. Byla na odpis, odtáhli ji na jednu z nemožně vysokých hromad rozbitých hraček. Ale jeden nezdolný rozhořčený muž jménem Bert ji zachránil.

„Ti parchanti ji tu jen tak nechali,“ vybafl na mě. „Jedna malá dírka a hned ji odepsali. Shrábli pojištění a koupili si novou a to těm hajzlům nestačilo, odepsali i *tamtu*, zase shrábli pojištění a koupili si ještě *další*. Zatracení parchanti.“

Nicky se nahnul a přešel rukou po hladkém boku opravené lodi. „Člověk by řekl, že to pojišťovna prokoukne, co? Proč jim prostě neodmítli vyplatit pojistku?“

Bert naklonil hlavu, ustoupil, podíval se na Nickyho jedním přimhouřeným okem. „Nejste asi odtud, co?“ prohodil.

Nicky zavrtěl hlavou. „Z Key Westu,“ řekl.

Bert si odplivl. „Pojišťovna poslala chlápka, aby se podíval na *mou* loď.“ Znovu si odplivl. „Ten chlap byl z Iowy. Nikdy neviděl nic složitějšího než pramici na kačáku. Poslali ho sem na výpomoc, protože ostatní likvidátoři škod byli příliš vytížení.“ Kývl k lodi, kterou jsem měl dopravit domů. „A s touhle to bylo stejný. Pitomí parchanti.“

Bert poodstoupil a otočil se, aby se podíval na *Sligo*. Spočívala na dřevěné konstrukci a on nás provedl kolem ní, abychom mohli ocenit jeho práci. „Jen do toho,“ zašklebil se na mě. „Najděte záplatu.“

Pomalou jsme celou loď obešli. Ničeho jsem si nevšiml. Nicky to vzdal a vydal se k zábradlí, aby se znovu podíval na krajinu s námořní apokalypsou.

Obešel jsem loď ještě jednou. Dlaní jsem při tom přejížděl po jejím boku. Malý úsek vpředu mi přišel hladší než zbytek. Zastavil jsem se a pozorně si ho prohlédl.

„A sakra,“ ozval se za mnou Bert. „Udělal jsem to příliš dobře.“ Přistoupil a položil ruku tam, kde jsem ji měl předtím já. „Vyhladil jsem ji trochu líp, než to udělali v továrně. Provedl jsem to ručně. Nemohl jsem si pomoci. Nesnáším polovičatou práci. Hej, Ramone!“

Příklátil se podsaditý svalnatý kluk se zádočným korzetem a přihlazoval si vlasy. Bert kývl na *Sligo* a za pět minut už byla loď spuštěná na vodu a přivázali ji k malému dřevěnému doku.

Bert nám ukázal, kde co je, všechny různé spínače a vybavení, které jsou na každé lodi vždy schované a pokaždé jinde. Pak vylezl z lodi, odvázal příďové i záďové lano, a když jsem nastartoval a pomalu

vyjížděl do plavebního kanálu, sledoval nás z doku s hlavou na stranu a přimhouřenýma očima a kochal se lodí, kterou zachránil.

„Držte se v kanálu!“ zaječel těsně před tím, než jsme se dostali z doslechu. „Máte ponor metr dvacet!“

Nicky se na mě úzkostně podíval. „Je to dobrý, Billy? Ponor metr dvacet?“

„Ne ve Floridské zátocě,“ odpověděl jsem. „Průměrná hloubka je někde spíš metr.“

„Aha,“ hlesl a zamyslel se. „Tak, ehm, co? Co když narazíme na dno? Uvzneme?“

„Nejspíš ano.“

„A co bude pak?“

Usmál jsem se. „Půjdeme domů pěšky.“

Přikývl a otevřel si pivo. „Je dobrý to vědět, kámo,“ prohlásil. „Je dobrý to vědět.“

Najel jsem doprostřed kanálu a zamířil kolem napůl zničených doků přístaviště a kolem malého ostrůvku stále pokrytého troskami lodí. Zdálo se, že na ostrůvcích žije pár lidí, mezi polámanými trupy bylo nataženo několik celt.

Kanál Dinner Key vede skoro dva kilometry do Biscayne Bay. Držel jsem se uprostřed, i když jsem šestkrát nebo sedmkrát musel uhnout velkým motorovým člunům, které se na plný plyn řítily přímo na nás. Odbočil jsem jim vždy doprava, dvakrát kolem nás propluly tak těsně, že jsem mohl natáhnout ruku a sáhnout si na ně.

Miami má s majiteli lodí tenhle problém. Někteří z nich jsou stále přičetní, rozumní a opatrní – možná tak tři až čtyři z každých deseti tisíc. Ti zbylí se chovají, jako kdyby právě utekli z blázince, vypili lahev vodky, šnupli si tak unci kokainu, spolykali 25 až 30 prášků na uklidnění a rozhodli se pořádně si to užít. Vražední sociopatičtí maniáci, kteří se vymkli jakékoli kontrole, nemají tušení, že ostatní lidé jsou živé bytosti, a naprosto nehodlají svůj přístup nějak změnit.